



Värmland / Säffle / Gillberga kyrkogård

Uno Kallin

Uno Kallin (1928-2006) har en gravsten som pryds av en fiol. Det är så passande för mannen som under sin levnad blev en riksauktoritet när det gäller fiolbygge – hans lärobok från 1982 är än idag en "bibel" i ämnet. I en artikel i sockenboken I enens rike (1993) om Gillbergadalens musiktraditioner berättar Uno om många föregångare, men också något om sin egen märkliga karriär. Hans far Fridolf (1899-1983 - Gravnummer 09 04 36) byggde fioler och Uno själv började med detta 1945, innan han fick en formell utbildning hos mästare i Arvika och nere i Tyskland under 1950-talet.

Han höll sedan kvällskurser i fiolbygge i Gillbergabygden i många år, utöver sin yrkesbana som slöjdlärare. I den ovan nämnda artikeln säger han: "Under min verksamma tid har jag byggt 58 fioler, fyra altfioler, tre gambor, fem tallharpor och några gitarrer. Dessutom har jag tillsammans med mina elever under ca 20 års tid byggt omkring 300 fioler."

Uno Kallin var mångkunnig och diktade också. I en text i psalmtön reflekterade han över den svåra sjukdom som han drabbades av och som gjorde honom rullstolsburen och alltmer oförmögen att hantera kropp och tal som förut. Så här säger Uno bland annat:

Ur timglasets rinner sanden

Dock hittills ej särskilt fort

Man måste dock hålla banden

Till gärningar som man gjort

Visst har man haft stora brister

Men även förtjänster en del

Om känslan man slutligt mister

Man åter får göra den hel

Uno var under många år gift med lärarinnan och den idoga föreningsmänniskan Majlis. Sonen Kalle har tagit upp sin pappas verksamhet med att göra och reparera fioler – därtill är han numer en mycket styv spelman, som också komponerar egna låtar.